

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1712

Quæst. 285. Quid præterea notandum sit circa obligationem sigilli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42433

nitenti innotescere possit id fieri ex notitiâ confessionis, esse contra sigillum negat *D. Th.* Bon. *Sot. Vasq. &c.* affirmat *Syl. Val. Kon. Dia. p.* 3. t. 4. R. 46. Idque confirmat *Fag. Gran. Lug. &c.* *Avers. q. 18. f. 8.* si tale sit, quod pœnitenti ruborem vel molestiam afferat, v. g. si vultum eius austeriorem ostenderet, vel eum declinaret: secus si ei sit gratum, vel saltem confessionem odiosam aut difficiliorem non reddat, v. g. si audisset eum ad indignationem incidisse ex certo facto vel dicto ipsius Confessarii, inde que ipse à talibus factis vel dictis absteineat &c.

A D D E N D A.

Quest. 285. *Quid præterea notandum sit circa* 1934.
obligationem sigilli. &c. seqq. §. 1. Confessarius tenetur servare sigillum, 1. jure ecclesiastico, quia ita gravissimè præcipit Ecclesia Cap. *Sacerdos*, De Pœnit. Dist. 6. & Cap. *Omnis utriusque sexus*, De Pœnit & Remiss. 2. Jure divino suppositâ institutione Sacramenti, quia hoc ipso quod Christus confessionem instituerit, voluit nasci tale secretum & tantam securitatem, ut posset rationabiliter obligare fideles ad confitenda omnia peccata etiam interna sine periculo faciendi confessionem ex isto capite pœnitentibus odiosam. 3. Jure naturali, nam si recta ratio dicet servandum esse secretum etiam extra confessionem sacramentalem commissum & promissum, ita ut contra justitiam peccet, qui revelat, multò magis commissum & promissum in confessione.

§. 2. Certum quidem est ex traditione & iudicio totius Ecclesiæ ac etiam ex sensu communi 1935.

Gggg 5

ni

ni omnium fidelium, quòd in nullo prorsus casu licitum sit absque consensu pœnitentis revelare secretum sacramentale, neque in hoc dispensare posse etiam totam simul Ecclesiam, at tamen incertum manet, unde illa strictissima obligatio nascatur, nam 1. non est præcisè ex jure naturali obligante ad secretum, quia secretum naturale non ita obligat, quin ex gravissimis causis saltem bonum commune concernentibus liceat illud revelare. 2. Aliqui dicunt inde esse, quòd Sacerdos revelans confessionem mentiretur, quia ipse non scit ut homo sed ut gerens vicem Dei, postea autem manifestaret ut homo. *Contra* est nam imprimis postea dicere posset se scire tanquam gerentem vices Dei, nunc autem manifestare tanquam hominem, in quo nullum esset mendacium, sicuti neque tum est, si revelet cum licentia pœnitentis. Deinde si tantum ratione mendacii tenetur, ergo peccaret tantum venialiter revelando veniale, hoc autem est falsum. 3. Alii dicunt ideo esse, quia revelatio opponitur significationi ipsius Sacramenti, in quo Deus regit peccata pœnitentis; secundum illud psalmi 31. v. 1. *Beati, quorum remissa sunt iniquitates & quorum tecta sunt peccata.* *Contra* est, nam imprimis ratio illa est tantum congruentia moralis, ex qua desumi non potest tam stricta obligatio. Deinde, ergo licita non erit confessio publica, neque cum venia pœnitentis licebit revelare secretum Confessionis, quia pœnitenti licitum non est impedire significationem Sacramenti. Denique licitum erit revelare peccatum, cujus absolutio justè negata est, maxime si impœnitens illi immoriatur, nam tale peccatum

tum non tegitur, id est, non remittitur à Deo.
 A. Alii dicunt scientiam ex confessione habitam esse sacram & superioris ordinis, cum ad salutem poenitentis ordinetur, ideoque non posse licite ordinari ad fines extrinsecos & inferioris ordinis. *Contrà* est, Ergo saltem licitum erit revelare pro salute poenitentis, ut impediatur ejus relapsus: Item ut fides conservetur in aliquo regno &c. Deinde res superioris ordinis potest aliquando ordinari ad rem inferioris ordinis, v. g. Missa ad recuperandam sanitatem aegroti, ergo.

1936.

§. 3. Strictissima illa obligatio sigilli sacramentalis oritur ex jure naturæ, nam sicuti jure naturæ necessarium fuit, ut omni casu illicita esset voluntaria pollutio, quia si pro aliquo casu fuisset licita, homines ob nimiam propensionem in illas voluptates facile judicassent esse nunc illum casum, quo liceat, quod gravissime nocuisset educationi prolium & propagationi generis humani, ita si homines scirent pro aliquo casu licitam esse revelationem sigilli, Confessarii sæpe crederent sibi hic & nunc licere, poenitentes autem merito timerent, ne jam esset casus, quo peccatū suum revelari posset, quod faceret confessionem odiosissimam: & ideo, inquit *Lugo* d. 22. num. 4., memini me legisse, quòd apud Abissinos vel Æthiopes hoc Sacramentum ferè abierit in desuetudinem propter malitiam Sacerdotum, qui sigillum religiosè non observabant; ergo recta ratio dicitur necessarium fuisse, ut nullo prorsus casu sigillum sacramentale esset absque consensu poenitentis revelabile: hinc *Nav.* super cap. Sacerdos De Poen. dist. 6. n. 118. ait, nihil mali adeo grave occurrere

currere potest, quo non sit gravius & pejus Ecclesie Christianae confessionem Christianis excusam fieri, at simul ac concesserimus confessionem contra confitentis voluntatem revelari posse, excusa fiet illa & toti Ecclesiae molesta, ergo ob nullam causam id fieri potest. Et in hoc solo jure naturae putant obligationem illam sufficienter fundari, *Hurt. Lugo, Dicast. d. 12. dub. 1. E contra Henric. Vasq. Valent. Torr. Cón Laym. Arr. Regim. Aversa q. 18. s. 1. Haun. l. 4. n. 127. Gorm. p. 2. à n. 380.* dicunt eam obligationem non haberi ex solo isto jure naturae, sed simul ex divino positivo nobis per traditionem manifestato, nempe ex speciali praecepto Christi, qui sigillum hoc pro nullo casu voluerit esse revelabile, ne unquam periculum esset confessionem ex metu revelationis esse aut fieri odiosam. Prima sententia est probabilissima, secunda est facilior: nos dicimus saltem ex utroque capite concludi strictissimam obligationem sigilli sacramentalis pro nullo casu ab ulla humana potestate dispensabilis.

1937. §. 4. Licet fractio sigilli quoad malitiam justitiae oppositam posset esse peccatum veniale, si leviter tantum laedatur fama vel jus proximi, tamen quoad malitiam religioni oppositam semper est mortale, quia Sacramentum per hoc redditur valde odiosum, quae est gravissima irreverentia, *Mendo diff. 10. n. 146. Stoz l. 2. nu. 256.* Si autem absit revelatio peccati & tantum reddatur odiosum Sacramentum, putat *Gob. t. 7. n. 884.* posse dari materiam levem, quia putat esse posse tam leve incommodum poenitentis, ut Sacramentum non ideo reddatur graviter odiosum, sed contradicunt *Stoz & Viva in Append. ad prop. damnatas §. 9. dub. 2.*
Quid.

Quidquid fit de hoc, debet nihilominus in confessione exprimi, an sigillum sit fractum in re levi an gravi, ut constet, quale sit peccatum contra iustitiam, *Lugo, Tamb. Stoz n. 188.*

§. 5. Ex dictis colligitur, 1. sigillum esse illam ipsam obligationem jure naturali & positivo tam divino quam ecclesiastico introductam, vi cuius aliquis debet omnia, quæ non nisi ex confessione cognovit, ita indispensabiliter recta servare, ut in nullo excogitabili casu directè vel indirectè manifestare possit, quamvis salus totius mundi per hoc comparari aut omnium hominum damnatio impediri posset. 1938.

2. Si Confessarius non posset confiteri integre sine fractione sigilli, non posse nequidem in articulo mortis integre confiteri, quia major est obligatio sigilli quam integritatis materialis, & si licet tacere peccatum ob damnum vel infamiam proximi, magis ob hanc causam, *Silv. Nav. Suar. Fill. Castrop. t. 23. p. 18.*

Q. 286. Ex qua confessione oriatur hæc obligatio sigilli. R. Ex confessione Sacramentali, circa quam hæc sunt notanda. 1939.

§. 1. Confessio tum est Sacramentalis, si fiat cum animo accipiendi absolutionem à præsentem Sacerdote, non autem si cum animo accipiendi ab absente, secundum dicta n. 1202. talis tamen confessio fieret Sacramentalis, si postea factus præsens Sacerdoti illorum peccatorum adhuc memori diceret, *me accuso de peccatis ad te scriptis*, secundum dicta n. 1196. & præsumendum est poenitentem mittentem absenti scripta peccata id intendisse, adeoque peccata sic absenti scripta erunt materia sigilli.

§. 2. Confessio etiam tum est sacramentalis, 1940.

his,